

KNIPOOG

Out Of This World kun je vrij vertalen als: 'niet van deze wereld', maar Ton heeft ook andere ideeën bij de titel. "Je kunt het op meerdere manieren vertalen, ook in de trant van: 'geweldig', maar dat ga je over je eigen plaat natuurlijk niet zeggen. Bovendien bestond de titel al voordat de plaat af was. Het titelnummer heeft hetzelfde onderwerp als Chance For A Lifetime – op zoek naar een andere en betere wereld om de ellende hier te kunnen vergeten – maar met een andere invalshoek. Daarom ook in het titelnummer die knipoog naar Chance For A Lifetime. Ik kon de verleiding niet weerstaan en vond het wel grappig om die quote erin te zetten. Soms moet je zoiets doen. Chance For A Lifetime gaat over een soort moderne Noach die niet met een boot, maar met een raket mensen en dieren naar een andere bestemming brengt om een betere wereld te vinden en te beginnen. Bij Out Of This World zag ik een soort lanceerplatform voor me. Vanaf een weg schieten we de ruimte in, zo interpreteer ik de hoes in combinatie met de titel. De titel was er eerst en daarna kwam ik die foto tegen op internet, in een collectie van landschapsfoto's. Schijnt een bekende weg in Noorwegen te zijn. Ik weet niet eens of de maan erin gemonteerd is. Hoe zo'n titel ontstaat? Gewoon, als ik aan het nadenken ben, en vervolgens vormt zich daar een nummer bij. Vaak heb ik het zelf niet eens in de gaten en voel ik plotseling aan welke richting de tekst opgaat. Het is een vrij heftig liedje. Chance For A Lifetime heeft nog iets humoristisch, maar Out Of This World is veel serieuzer. En dat allemaal nog voor mijn hartaanval en corona."

Al met al had Ton een half jaar nodig om te herstellen. "Niet fysiek, maar wel mentaal. Die hartaanval kwam als een donderslag bij een heldere hemel. Ik had 'm absoluut niet verwacht; ik voelde me prima. Het gebeurde vlak voordat we vanuit Griekenland weer naar Nederland

zouden rijden. 's Nachts had ik pijn op mijn borstkas, alsof er een olifant op zat. De volgende ochtend viel ik bijna flauw. Ik dacht: nu moet ik naar de dokter. Zaterdag, half tien. Naar het ziekenhuis, hartfilmpje laten maken. Toen bleek dat ik een hartaanval had gehad. Maandag werd ik geopereerd. Mijn kransslagader bleek voor 99 procent dichtgeslibd en daar heb ik nooit iets van gemerkt. Voordat ik de boel weer een beetje op de rit had en weer zin kreeg in muziek, was het april 2020. Vanaf dat moment zijn we afzonderlijk gaan opnemen. De drums zijn vorig jaar mei opgenomen, voordat we naar Griekenland gingen. Gitaar en bas hebben de jongens gewoon thuis gedaan. Ik liet de demo's horen, zei wat ik ongeveer wilde, en toen maakten zij er iets van wat veel beter is dan ik ooit kan demoën! Ja, dat is wel een luxe. Wel wil ik samen met Irene bij de zangopnames zijn. Dat is moeilijk op afstand te doen, dus dat deden we toen we eind oktober uit Griekenland terugkwamen. In de loop van december was de plaat af."

BEELDHOUWWERK

Net als bij voorganger Seventeen tekende hij zelf voor alle teksten. "Op tekstueel gebied werken Irene en ik het beste samen in rockopera-verband, als er een verhaallijn is. Ik schrijf veel intuïtiever en weet van tevoren niet altijd welke richting ik op ga. Irene wil juist wel graag weten waar het over moet gaan. Ik vergelijk het altijd met een beeldhouwwerk. Je begint met een blok en daar haal je dingen af, en dan merk je: ah, daar gaat het heen. Tijdens het schrijven van de muziek groeit de tekst ook en dat kun je niet opdelen, dat is heel ingewikkeld. Natuurlijk werken we op Out Of This World samen. Als geen ander begrijpt Irene wat ik aan het doen ben, maar ik merk ook aan haar als de aandacht verslapt. Dan weet ik gelijk dat ik iets moet veranderen; dat hoeft ze niet eens te zeggen. Productie is veel breder dan alleen de nootjes."

Ter inspiratie van teksten zit Scherpenzeel letterlijk en figuurlijk met een blocnote voor de televisie. "Als ik onderwerpen zoek, sta ik overal voor open en volgt de rest vanzelf. Nee, ik leg liever geen teksten uit. Laat luisteraars die maar ontcijferen. Teksten kunnen indirect zijn, vol met metaforen. Ik vind het belangrijker wat mensen uit de woorden halen dan wat ik erin stop. Zo herinner ik mij dat Frits Spits ten tijde van Phantom Of The Night een prijsvraag uitschreef onder zijn luisteraars. Zij mochten een recensie schrijven. Bij het nummer First Signs Of Spring had iemand geschreven dat het ging over een vogelverschrikker in de winter. Geen idee waar iemand dat vandaan haalt! Als mensen het anders interpreteren, vind ik het ook goed. Als het voor mij maar klopt. Relatieproblemen blijft voor mij een dankbaar onderwerp, omdat je altijd een andere invalshoek kan nemen. Overigens raar voor iemand die bijna 45 jaar getrouwd is, maar dat terzijde. Neem, bijvoorbeeld, The Way She Said Goodbye. Eerst is de titel er en daaruit volgt het liedje. Je beschrijft iemand die aan afscheid nemen denkt en zich realiseert: het is écht voorbij. Ik vind dat fascinerend. Het gaat altijd om conflicten. Verraad, verlatingsangst, kwaadheid. Iets wat in orde is, daar hoeft je juist niet over te schrijven. Iets wat *nét* niet gezegd wordt, maar wel gevoeld wordt, is mooi om over te schrijven. Zo gaat Under A Scar over Elektra, de figuur uit de Griekse mythologie, over wraak en hoe die weer wraak oproept. Die 'scar' – het litteken waaraan zij haar broer herkende – is zowel geestelijk als lichamelijk. En dat geeft het nummer een extra laag. Elke tekst die je zingt, moet goed klinken. Neem een prachtig gedicht dat op muziek heel anders klinkt. Zingen roept een ander gevoel op. Dat heb je met songteksten ook. Je mist het effect als een tekst met enorme diepgang nergens naar klinkt."